

twee werelden

Erectievergoeding

D

Ivan Wolffers is arts, wetenschapper en schrijver. Zijn ziekte, prostaatkanker, heeft zijn werk- en levenslust niet getemperd, wel zijn inzicht vergroot in de relatie tussen arts en patiënt: een wereld van verschil.

beeld: De Beeldredactie,
Erik van 't Woud

De hormonale behandeling van mijn prostaatkanker tastte mijn lust aan en de ingreep aan mijn prostaat liet de zenuwen niet ongemoeid. Maar ik gaf de moed nooit op. Het bedrijven van de liefde is nu eenmaal van groot belang voor de kwaliteit van leven. Een pilletje helpt daar tegenwoordig bij. Het gaat om de erectiebevorderende middelen waar we in de zorg vaak wat meewarig naar kijken: oudemannentroost. De pillen worden dan ook niet vergoed door de ziektekostenverzekeraar. In Nederland gaat men er waarschijnlijk van uit dat opa's ze stiekem aan hun kleinzonen geven. Oude mannen doen het niet meer, en als ze er nog aan beginnen is het toch alleen maar voor de lol. Daar hoeft de gemeenschap niet aan mee te betalen. Wat hebben vrouwen er bovendien aan? Intimiteit hoeft heus niet altijd met erin en eruit samen te hangen. Zoiets moet door de hoofden van gezondheidsfundamentalisten gaan.

Pillen om vrouwen zich eeuwig jong te laten voelen, maar waar ze een grotere kans op borstkanker door krijgen, werden jaar in jaar uit zonder morren vergoed. Zijn de jongens en meisjes die samen beslissen wat wel en niet goed voor ons is daardoor niet verantwoordelijk voor een onbekend aantal gevallen van borstkanker? Als de vrouwen de hormonale overgangsbetaling zelf hadden moeten betalen, zou een substantieel deel van hen de pillen niet hebben geslikt.

En wat onthouden dezelfde regelaars mannen met prostaatkanker en hun partners, door te weigeren die enkele erectie die ze nog gelukkig maakt niet te vergoeden? Is dit geen discriminatie van kankeroverlevenden? Mogen we geen gebruikmaken van het solidariteitsfonds waar we tientallen jaren aan

hebben meebetaald? Mag alleen verlenging van het lijden, maar niet verbetering van wat nog rest worden vergoed?

Intimiteit, seksualiteit en geluk in een relatie zijn nauw met elkaar verbonden. Mannen die zich onzeker voelen

en intimiteit gaan vermijden om niet steeds te worden herinnerd aan het falen van hun lichaam, ondermijnen eveneens het geluk van hun partners. Onderzoeken hebben aangetoond dat eens per week de liefde bedrijven meer bijdraagt aan het welzijn in een relatie dan tien gesprekken. Ik moet niet denken aan al dat gebabbel over wat ons

samen gelukkig maakt. Geef mij maar een flinke vrijpartij.

Gelukkig kan ik het betalen. Omdat ik niet zo graag in de apotheek kom schrijf ik mezelf meestal een flinke voorraad voor. 'Is dat niet erg veel? U kunt toch wel wat minder nemen. Zoveel hebben we niet in voorraad.' Wat zijn nu twaalf van die tabletten?

Ondanks al die hindernissen zet ik door. Daarover vertel ik nooit iets aan mijn lieve vrouw. Waarom zou ik haar ermee belasten? Ze heeft het al druk genoeg. Ze interviewt echtgenotes van mannen met prostaatkanker over hoe de kanker hun relatie heeft beïnvloed. Daardoor komt ze ook bij mensen die van de AOW moeten leven. Voor hen is het erectiebevorderende medicijn onbetaalbaar. Als ze er toch eens eentje kopen en de timing is wat ongelukkig, blijft het bij een vuurpijl die nat is geworden. Uiteindelijk geven ze het op en doen het niet meer. Door de gezondheidsbobo's zijn ze afgeschreven. Mijn vrouw is verbijsterd en hoewel ik erom bekend sta dat ik dingen redelijk goed kan uitleggen, lukt het in dit geval niet.

Ik heb spijt dat ik in mijn leven voor de kanker vaak Viagragrappen heb gemaakt. Ik heb nooit begrepen dat het voor sommige mensen belangrijk is.

Ik heb spijt dat ik in mijn leven voor de kanker Viagragrappen heb gemaakt